

V Božím plánu není nic náhodného

Při generální audienci papež uvažoval o slovech svatého Pavla Galaťanům. Na prvním místě mluví apoštol o svém povolání a „chce dát najevo, že Bůh ho nepovolal díky jeho zásluhám, nýbrž z Božího povolání“.

30.06.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Vnořujeme se postupně do listu Galaťanům. Viděli jsme, že se tito

křesťané dostávají do sporu o to, jak prožívat víru. Apoštol Pavel v počátku svého listu připomíná minulá setkání, obtížnosti způsobené vzdáleností a trvalou lásku, kterou ke každému z nich chová. Neopomíná však zdůraznit svou starost o to, aby Galatští šli správnou cestou. Je to starost otce, který vytvořil společenství ve víře. Jeho záměr je zcela jasný, je třeba znovu potvrdit novost evangelia, kterou Galatští přijali z jeho kázání, aby si budovali pravou identitu, na níž mohou založit svou vlastní existenci. Základ tedy spočívá v potvrzení novosti evangelia, toho, které Galatští přijali od něho.

Okamžitě zjišťujeme, že Pavel je hlubokým znalcem Kristova tajemství. Od samého počátku svého dopisu se neřídí nízkými argumenty, jaké používají jeho odpůrci. Apoštol „míří vysoko“ a také nám naznačuje, jak se chovat, když dojde ke

konfliktům uvnitř společenství. Teprve na konci listu je jasně řečeno, že jádrem vyvolaného sporu je obřízka, tedy hlavní židovská tradice. Pavel se rozhodl jít hlouběji, protože v sázce je pravda evangelia a svoboda křesťanů, která je jeho nedílnou součástí. Nezastavuje se na povrchu problémů, sporů, což nás často svádí, ve snaze najít rychlé řešení, které nám klamě namlouvá, že dokážeme dovést všechny k souhlasu prostřednictvím kompromisu. Pavel miluje Ježíše a ví, že Ježíš není člověk – Bůh kompromisů. Takhle to v evangeliu nefunguje a apoštol se rozhodl jít náročnější cestou. Píše tedy: „Snažím se teď, abych získal přízeň u lidí? Anebo u Boha?“ Neusiluje o smír s každým. A pokračuje: „Což se ucházím o to, abych byl pěkný u lidí? Kdybych ještě i teď chtěl být pěkný u lidí, nebyl bych Kristovým služebníkem“ (*Gal 1,10*).

Pavel předně cítí povinnost Galatským připomenout, že je pravým apoštolem nikoliv díky svým zásluhám, nýbrž z Božího povolání. Sám převypráví příběh svého povolání a obrácení, provázeného zjevením Vzkříšeného Krista na cestě do Damašku (srov. Sk 9,1-9). Je zajímavé povšimnout si, co říká o svém životě před touto událostí, mluví o něm jako o svém „dřívějším“ životě: „Pronásledoval jsem Boží církev, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích.“ (*Gal 1,13-14*). Pavel se odvažuje říci, že v židovství všechny předčil, že byl pravým horlivým farizejem, „co do horlivosti jsem byl pronásledovatel církve, a co do spravedlnosti, která spočívá v zachovávání Zákona, byl jsem bez úhony“ (*Flp 3,6*). Dvakrát zdůrazňuje,

že byl obhájcem „zvyklostí po předcích“ a „neochvějným zastáncem zákona“. Takový je Pavlův příběh.

Na jedné straně s rozhodností zdůrazňuje, že tvrdě pronásledoval církev, že byl „rouhač, pronásledovatel a násilník“ (*1 Tim 1,13*). Nešetří adjektivy, sám se takto označuje. Na druhé straně vyzdvihuje milosrdenství, s nímž se k němu Bůh sklonil a které ho přivedlo k prožití radikální, všem dobře známé proměny. Píše: „Křesťanským obcím v Judsku jsem však zůstal osobně neznám. Pouze slýchali: «Ten, který nás kdysi pronásledoval, teď sám hlásá tu víru, kterou dříve ničil»“. (*Gal 1,22-23*). Obrátil se, změnil se, jeho srdce se změnilo. Pavel tak zdůrazňuje pravdu o svém povolání prostřednictvím úchvatného kontrastu, který se projevil v jeho životě: z pronásledovatele křesťanů, protože

nedodržovali tradice a zákon, byl povolán stát se apoštolem, aby hlásal evangelium Ježíše Krista. Vidíme však, že Pavel je svobodný! Je svobodný pro hlásání evangelia a je také svobodný k vyznání svých hříchů. „Takový jsem byl“ - je to pravda, která dává svobodu srdci, je to svoboda Boží.

Když se Pavel ve vzpomínkách vrací ke svému příběhu, je plný úžasu a vděčnosti. Jako by chtěl Galatským říci, že mohl být čímkoli jiným spíše než apoštolem. Od dětství byl vychováván k bezúhonnému zachování Mojžíšova zákona a okolnosti ho přivedly k boji proti Kristovým učedníkům. Stalo se však něco nečekaného: Bůh mu ze své milosti zjevil svého Syna, který zemřel a vstal z mrtvých, aby se mohl stát jeho hlasatelem mezi pohany (srov. *Gal* 1,15-6).

Jak nevyzpytatelné jsou cesty Páně!
Setkáváme se s tím hmatatelně každý den, ovšem s obzvláštní silou, když si vzpomeneme na chvíli, kdy nás Pán povolal. Nikdy nesmíme zapomenout na okamžik a způsob, jakým Bůh vstoupil do našeho života!

Uchovávejme si v srdci a mysli ono setkání s milostí, kdy Bůh změnil naši existenci. Kolikrát nás tváří v tvář velkým Pánovým skutkům spontánně napadne otázka: Jak je možné, že Bůh využívá hříšníka, křehkého a slabého člověka, aby naplnil svou vůli? A přesto v tom není nic náhodného, protože všechno bylo připraveno v Božím plánu. On spřádá naše dějiny, dějiny každého z nás, a pokud s důvěrou přitakáváme jeho plánu spásy, povšimneme si toho. Povolání vždy zahrnuje poslání, k němuž jsme určeni, a proto se po nás žádá, abychom se na ně připravovali s veškerou vážností, s vědomím, že je to Bůh sám, kdo nás

posílá, Bůh sám, kdo nás podporuje svou milostí.

Bratři a sestry, nechme se vést tímto vědomím. Prvenství milosti proměňuje existenci a činí ji hodnou toho, aby vstoupila do služby evangeliu. Prvenství milosti přikrývá všechny hříchy, mění srdce, mění život, dovoluje nám vidět nové cesty. Nezapomínejme na to.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/list-galatanum-papez-frantisek-milost/>
(10.04.2025)